सर्वतो दिक्कमुत्तस्थावथानर्थपरम्परा ॥ २६२ ॥
जनकः पालको भूत्वा पङ्गुर्बालस्य भूपतेः ।
सामात्योऽपीडयल्लोकमुत्कोचग्रहतत्परः ॥ २६३ ॥
भूभुजो ग्रामकायस्था इवान्योन्यविपाठनं ।
दत्ताधिकाधिकोत्कोचा विदधुस्तन्त्रिसेवया ॥ २६४ ॥
यद्राज्ञैः कान्यकुब्जाद्या विलब्धास्तत्र मण्डले ।
तन्त्रिणां कुण्डिकादानाद्भूभुजां जीविकाभवत् ॥ २६५ ॥
विष्णुः पुराणाधिष्ठाने मेरुवर्धनमन्त्रिणा ।
श्रीमेरुवर्धनस्वामिनामा येन व्यधीयत ॥ २६६ ॥
तदात्मजाः क्षणे तस्मिन् गहनद्रोहचाक्रिकाः ।
चक्रुर्निगूढराज्येच्छाः प्रजायासैर्धनार्जनं ॥ २६७ ॥ युग्मं ॥
सार्धं सुगन्धादित्येन गूढं शङ्करवर्मनः ।
तेषां ज्येष्ठो बद्धसख्यो मुमोष नृपमन्दिरं ॥ २६८ ॥
क्षीणप्रजे क्षणे तस्मिन् क्षारपात इव क्षते ।
उदीपः प्लाविताशेषशरच्छालिरजृम्भत ॥ २६९ ॥
खार्यां सहस्रक्रेयायां दुर्लभे भोजनेऽभवत् ।
वर्षे त्रिनवते घोरे दुर्भिक्षेण जनक्षयः ॥ २७० ॥
शवैश्चिरप्रविष्टाम्बुसंसेकोच्छूनविग्रहैः ।
वितस्ता सर्वतश्छन्ना दुर्लक्ष्यसलिलाभवत् ॥ २७१ ॥